

Marleen
Schmitz

**HET HART
HEEFT
EEN EIGEN
STEM**

Roman

Marleen Schmitz

Het hart heeft een eigen stem

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020545739

ISBN e-book 9789020545746

NUR 344

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

www.marleenschmitz.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Evelien kijkt naar buiten. Het regent niet, maar de wind jaagt bruine en gele bladeren over de promenade. Ze zucht, het is amper september en de herfst lijkt al begonnen! Werktuigelijk veegt ze met een zacht doekje over de smetteloze glazen van de merkzonnebrillen. Als ze alle brillen gedaan heeft, waait het buiten nog steeds en is er nog geen nieuwe klant de winkel binnengekomen. Ze sluit de vitrine en loopt met het sleuteltje naar de kassa waar meneer Geelen de metingen die ze vanmorgen heeft gedaan, staat te controleren. Het stoort haar. Alsof ze nog een beginnelinge is. Soms kan ze heel losjes vragen of alles goed is, maar vandaag lukt dat niet. Komt het door de wind die haar onrustig maakt? In elk geval heeft ze nu gewoon geen zin om zich kleiner te maken dan ze is; ze wéét dat haar metingen kloppen, ook die van de laatste klant bij wie ze een prisma heeft aangemeten. Ze is tenslotte gediplomeerd optometrist en haar diploma heeft ze met ruime cijfers gehaald.

‘Tja,’ zegt hij terwijl hij de ordner met bestellingen onder de balie vandaan haalt.

Het is voor haar een aansporing om naar zijn goedkeuring te vragen, weet ze. Die goedkeuring komt altijd wel, maar vaak laat hij ze vergezeld gaan van een aanmerking of een opmerking. ‘Een leermomentje’, noemt hij dat. En dat terwijl ze al jaren geen stagiaire meer is.

‘Er is geen hond op straat,’ zegt ze in plaats daarvan.

Met een rukje draait hij zijn hoofd naar haar toe en hij kijkt haar verbaasd aan.

‘Geen hond op straat,’ herhaalt ze. ‘Gek hè, het is toch echt hondenweer.’ Ze glimlacht.

Hij kijkt van haar naar buiten en weer terug. ‘Maar... het regent niet.’ Het klinkt alsof hij iets heel anders had willen zeggen.

‘Nee, het is droog en ik hoop dat het dat blijft, totdat ik thuis ben.’

Hij kijkt op zijn horloge. Door de beweging van zijn pols lichten de wijzers van zijn smartwatch op. Kwart over vijf, ziet ze, en ze denkt wat ze al zo vaak heeft gedacht. Dat die smartwatch helemaal niet bij hem past. Wat bezielde hem om zo’n duur horloge te kopen? Hij doet er niks mee. Alleen maar erop kijken hoe laat het is.

‘Nog een kopje thee?’ vraagt ze. ‘Of zal ik de afwas alvast maar doen? Kwart over vijf. Nog drie kwartier.’

Voordat hij antwoord kan geven, rinkelt de winkelbel. Haar hartslag schiet omhoog als ze ziet dat het Wouter is en ze duikt als een haas het keukentje in. Hem wil ze niet zien. Zeker hier niet. Ze rilt, nee, ze wil hem nóóit meer zien. Maar... hoe kan het dat hij hier is? Hij hoort hier helemaal niet te zijn. Het zal toch niet dat hij nu al... Ze probeert terug te rekenen, maar kan haar hoofd er niet bij houden omdat ze tegelijkertijd luistert naar wat er in de winkel gezegd wordt.

‘Jongeman,’ vraagt haar baas, ‘waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Het water voor de lenzen van mijn moeder is op.’

‘Reinigingsvloeistof dus. Een grote of een kleine flacon?’

‘Ik heb niet veel geld bij me, doe maar een kleine. Of kan het op rekening?’

Niet doen, niet doen, niets op rekening meegeven, denkt ze.

Evelien ademt uit als meneer Geelen zegt dat hij een kleine zal meegeven.

‘Mooie brillen!’ zegt Wouter. ‘Is dat er een van Dior?’

‘Nee, die niet, dat is een Gucci. Die in het midden is Dior.’

‘Cool. Prijs je ze af, nu de zomer voorbij is?’

‘Ik hoop op een mooie nazomer. Wilt u pinnen of betaalt u contant?’

Evelien knijpt wat afwasmiddel in het teiltje. Aan de stem van meneer Geelen is te horen dat hij het niet gewend is met ‘je’ aangesproken te worden. Zijn gestalte is groot en imponerend, zijn stem is zwaar. Daarbij de kostuums, de witte hemden en de stropdassen die hij altijd draagt, ja, meneer Geelen is een man om u tegen te zeggen. En dat doen de meeste mensen dan ook. Behalve Wouter.

‘Cash.’

Het klinkt kort. Brutaal ook.

‘Zoals u wilt, meneer.’

Het cynisme druipt ervan af. Evelien laat glimlachend heet water in het teiltje lopen. De rest van het gesprek kan ze wel raden. Nog voor ze het eerste kopje in het water heeft gelegd, rinkelt de winkelbel. Exit Wouter.

‘Opmerkelijke jongeman,’ klinkt meneer Geelens stem in de deur-opening. ‘Jij kent hem ook, hè?’

Ze buigt zich over het teiltje om haar blossen te verbergen. Zou hij nog meer weten? ‘Hij woonde bij ons in het dorp.’ Ze probeert alle emotie uit haar stem te weren en blijft met haar rug naar hem toe staan.

‘O ja, nog wat anders.’

Oef... Gelukkig. Hij laat het onderwerp rusten.

‘Kun jij zaterdag werken?’

‘Zaterdag?’

‘Ja, ik weet dat je nooit op zaterdag werkt, maar voor deze keer? Bas wil graag vrij zijn komende zaterdag. Zijn dochter doet mee aan een belangrijk springconcours. Hij wil daar graag bij zijn en ik red het niet in mijn eentje op zaterdag.’

Verbluft kijkt ze hem aan. ‘Zaterdag? Maar u weet toch...’

‘Ja, dat weet ik,’ onderbreekt hij haar. ‘Denk er maar eens over na. Ik hoor het morgen wel.’ Bij de laatste woorden draait hij zich om en hij laat haar perplex achter. Hoe kan hij dat nou vragen? Op zaterdag werkt ze nooit! Nou ja, ze werkt dan wel, maar niet bij hem. Dat weet hij drommels goed. Ze is alleen op dinsdag, woensdag en vrijdag in de optiek, de andere dagen staat ze in de schoenenwinkel van haar ouders. Zo zijn ze dat, toen ze in dienst kwam, met zijn tweeën overeengekomen: het staat zelfs in haar contract!

Geïrriteerd kijkt ze hem na. Er ligt roos op de schouders van zijn blauwe jasje dat bij de ellebogen slijtplekken vertoont. Zijn hoofdhuid schemert tussen het dunne peper-en-zoutkleurige haar door, en hij loopt een beetje gebogen. Ondanks haar irritatie voelt ze een beetje

medelijden opkomen. Haar baas wordt oud. Maar zaterdag kan ze écht niet: zaterdag gaat ze voorlezen. Jammer voor meneer Geelen en jammer voor Bas. Haar vrijwilligerswerk, het inspreken van gesproken boeken, gaat voor. De studio is geboekt en dat gaat ze níét verzetten. Die extra vrije zaterdag heeft ze met mam kunnen regelen, en daar zal ze gebruik van maken. Lekker op de fiets naar Grave, beetje bijkletsen en dan twee uurtjes de studio in om verder voor te lezen uit het wandelboek dat versneld geproduceerd zal worden.

Ze droogt de kopjes af, zet ze in de kast en sluit het scheef hangende deurtje. Vergane glorie, schiet door haar heen. In de goedkope laminaatvloer die Bas drie jaar geleden gelegd heeft, zitten bobbels. Ze kijkt om zich heen, ja, dat is de spijker op zijn kop. Alles wat ze hier ziet, is niet meer wat het geweest is. De tijd dat de inrichting van het keukentje modern genoemd kon worden, ligt ver terug. Maar de apparatuur in de onderzoekskamers is perfect. Dat dan weer wel. En meneer Geelen is een vakman; behalve een uitzonderlijk talent voor het vak heeft hij meer dan dertig jaar ervaring. Zo jammer dat de omzet toch terugloopt, maar de prijzen waar de grote ketens mee stunten zijn moordend. Ook de winkel hier om de hoek. Daar stunten ze met gratis brillen, gratis glazen, gratis weet-ik-veel. Nee, bij Geelen Optiek kunnen ze daar niet in meegaan. En leg de mensen maar eens uit waar het verschil in zit: bulkinkoop, minder maatwerk...

Peinzend hangt ze de droogdoek over de verwarming.

Nog dertig minuten te gaan voor het zes uur is. Wat kan ze nog doen? De lades met de etuis opruimen? Ja, dan kan ze tegelijk een balletje bij meneer Geelen opgoien.

‘Ik zat net te denken...’ begint ze als ze de lade heeft opengetrokken.

‘Over zaterdag?’ vraagt hij.

‘Nee, dat gaat echt niet lukken. Ik zat te denken over een manier om eigentijds er te zijn. Hoe we meer klanten kunnen trekken. Hoe ze dat bij onze grote “vriend van hiernaast” doen.’

Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt hij haar aan.

‘Een leuke actie op social media?’ oppert ze.

‘We hebben net de zomervakantieactie achter de rug,’ werpt hij tegen.

‘Ja, maar omdat dat niet zo’n succes was...’ Ze zegt het voorzichtig, weet dat ze zich op glad ijs bevindt.

In de pauze die hij laat vallen, kijkt hij op zijn horloge.

Ineens is ze het omzichtige manoeuvreren beu en ze schuift de la dicht. Haar baas heeft een smartwatch gekocht, dus het begin van met de tijd meegaan is er. ‘We moeten vlotter, hipper en moderner worden, zodat we jonger publiek trekken. De meesten van onze klanten zijn oude mensen die vijf jaar of langer met dezelfde multifocale bril doen. Jongeren zien een bril als een modeaccessoire, die wisselen sneller van montuur of hebben meerdere brillen en zonnebrillen.’

Ze ziet dat hij haar woorden tot zich door laat dringen. Dan zegt hij: ‘Lieve meid, ik waardeer het dat je meedenkt, maar ik zou niet weten hoe ik... Hoe heten die dingen, *likes*? Hoe ik die moet verzamelen, of volgers moet krijgen. En als ik die heb, zou ik niet weten wat ik ermee moet doen.’

Evelien lacht. ‘Likes zijn geen zegeltjes... Het zijn duimpjes die je krijgt als iemand je bericht leuk vindt.’ Ze schudt haar hoofd als hij haar een beetje dommig aankijkt. ‘Nee, beschouw het maar als niet gezegd. Met likes bereik je trouwens niet veel meer. Misschien met vloggen? Ach nee, laat maar.’

Hij tikt op zijn horloge. ‘Nee, ik ga erover denken. Ik ben blij dat je het gezegd hebt. Ik heb dit ding van mijn kinderen gekregen voor mijn verjaardag. Die zeiden precies hetzelfde wat jij ook zegt, dat ik met de tijd mee moet gaan. Kom, we gaan naar huis.’

Galant als altijd haalt hij haar fiets uit het magazijn en zet hem voor haar klaar op het trottoir.

Nadat ze hem bedankt heeft, stapt ze op en rijdt weg. Hoe kan ze nou boos blijven op die man? Hij doet wat hij kan.

Enmaal uit de stad blaast de wind haar hard vooruit, zodat ze de ondersteuning van haar elektrische fiets op de laagste stand zet en de gedachten aan haar werk en wat daarbij hoort weg laat waaien. In plaats daarvan ziet ze het boek voor zich dat ze aan het lezen is. Het ligt op

haar nachtkastje, met twee boekenleggers erin. De ene wijst hoever ze zelf is met lezen, de andere waar ze gebleven is met inspreken. De hoofdstukken die ze zaterdag voor gaat lezen, heeft ze goed voorbereid, alleen nog de uitspraak van een paar Engelse plaatsnamen checken. Ze verheugt zich erop. Het is haar derde boek als vrijwillige voorlezer en ze wil het zo goed doen als ze kan.

Maar dan schiet de vraag van meneer Geelen haar weer te binnen. Of ze zaterdag wil werken. Willen, ja, zeker voor Bas, maar kunnen, nee.

Als ze de Maas voor de tweede keer oversteekt en door het natuurgebied met recreatieplassen naar het dorp rijdt waar ze woont, heeft ze een nogal ingewikkelde oplossing bedacht. Als Amber, de vriendin van haar broer Frank, de koopavond op donderdag in de schoenenwinkel van haar ouders van haar wil overnemen, kan ze zelf die avond naar de optiek, zodat mevrouw Geelen, die altijd op donderdagavond in de zaak van haar man is, die avond vrij is en in plaats daarvan zaterdag werkt. Desnoods alleen zaterdagochtend. Dan fietst ze na haar leesbeurt wel van Grave naar Nijmegen om haar 's middags af te lossen.

Opgetogen over haar plan, stopt ze bij een picknickbank om meteen Amber te bellen.

‘Ha Amber, hoe gaat ie, met jou en mijn broertje?’

‘Prima,’ zegt Amber, ‘Frank staat pannenkoeken te bakken en ik kijk naar de *mess* die hij ervan maakt.’

Op de achtergrond hoort ze haar broer iets zeggen over chef-koks beledigen, waarna Amber hartelijk begint te lachen.

‘Sorry, Amber, dan hou ik het kort. Of je zin en tijd hebt om donderdagavond voor mij in te vallen in de zaak van pa en ma?’

‘Schoenen verkopen? *O yes, count me in.*’

‘Hoe kun je dat nou vragen?’ roept Frank op de achtergrond. ‘Je weet toch dat ze verslaafd is aan schoenen? Nou komt ze natuurlijk wéér met een nieuw paar thuis en daar is echt, écht geen plaats meer voor.’

‘*Please, Franky boy,*’ zegt Amber, ‘*áls – en ik zeg met nadruk áls – ik een paar zou vinden, dan zou ik ze toch niet kunnen betalen. A poor student like me...*’

‘Deal?’ roept Evelien. ‘Afgesproken? Voor een etentje als tegenprestatie?’ laat ze er meteen op volgen. Dat Amber, die Engels studeert, haar gesprekken doorspekt met Engelse woorden, kan haar niet veel schelen. Dat begrijpt ze wel, maar zelf probeert ze zo veel mogelijk Engelse termen te vermijden als er ook Nederlandse woorden voor zijn.

Nadat Frank heeft geroepen dat hij dat wel ziet zitten en Amber heeft beloofd dat ze er zal zijn, verbreekt Evelien de verbinding. Ze strijkt een losgeraakte pluk haar uit haar gezicht om naar een surfer op het meer te kijken. Het zwarte figuurtje laat het oranje zeil over het water vliegen. Er komt een enthousiaste kreet met de wind mee. Ze bindt haar losgeraakte staartje opnieuw vast en kijkt naar de surfer die bijna bij de rechteroever is. Zo meteen draait hij om en dan gaat hij de andere kant op. Tegen de wind in. Hoe dat in zijn werk gaat, heeft ze nooit begrepen.

Als het de surfer gelukt is, staat ze op. Surfen is leuk om te zien, maar niet om zelf te doen; ze leest liever. Haar handen glijden over haar heupen. Hm... ja... vetrolletjes. Ze zou eigenlijk wat meer moeten bewegen. Écht sporten en niet alleen maar wat op een elektrische fiets rondrijden. De rest van de rit gaat ze zonder ondersteuning doen. Alle kleine beetjes helpen. Maatje zesendertig hoeft niet, maar als ze al maar weer eens in veertig zou passen. Voordat haar goede humeur helemaal wegebt, stuurt ze meneer Geelen een sms’je met haar voorstel voor zaterdag, zodat hij het met zijn vrouw kan bespreken.

Het antwoordberichtje komt als ze puffend van het zware trappen het dorp binnenrijdt. Ze bekijkt het bericht, dat tot haar verbazing geen sms’je is, maar een appje.

Hij vindt het een goed plan, schrijft hij. En zijn vrouw is akkoord. Ze glimlacht als ze ziet dat hij geen enkel leesteken heeft gebruikt. Zeker nog niet ontdekt hoe dat moet. Met een binnenpretje stuurt ze een duimpje terug. En dan toch maar erachteraan: *een duimpje = oké*.

Wanneer Evelien de grote, oranje letters van het Dedicongebouw ziet waar ze zal gaan voorlezen, gaat ze langzamer fietsen; ze wil daar niet hijgend binnenkomen. Met een zakdoekje veegt ze een dun laagje zweet

van haar voorhoofd. Is haar conditie werkelijk zo slecht dat ze van tien kilometer op de laagste ondersteuning al zo moet hijgen? Nee, geeft ze zelf het antwoord, het is niet alleen mijn conditie, het is ook de wind, die had ik van thuis tot hier alleen maar van voren.

Voordat ze naar binnen gaat, speldt ze haar zwarte haren opnieuw vast en sjort het vest, dat een beetje krap zit, omlaag.

Binnen zit Olga al met een kop koffie aan de centrale tafel. Die tafel is een van de gezelligste plekken van het gebouw, vindt Evelien. Na het inspreken drinken ze daar koffie of thee en zitten vaak nog na te kletsen. Met Pim en zijn vader ruilt ze soms boeken en ze luistert met plezier naar Olga's verhalen over vroeger. Soms praat Olga vrolijk over de boerderij die naast hun huis lag, over haar vriendinnetjes of over haar moeder die toevallig, net als Evelien, ook Maas heette, maar wel met ae. Laatst was ze erg verdrietig geweest. Het bleek de sterfdag van haar overleden man Jean te zijn, maar vandaag begroet Olga haar enthousiast. 'Dag Evelien, wat leuk je weer te zien. Lust je een plakje?' Onder het praten haalt ze het deksel van een plastic bak waar een goudgele cake in ligt. 'Welk boek lees jij nu?'

'Dag Olga, fijn dat je er ook bent.'

'Je weet dat ik er ben zo vaak ik maar kan, thuis is er toch niemand die op me wacht.'

'Went het nog altijd niet?' vraagt Evelien.

Olga schudt haar hoofd. 'Telkens als de deur opengaat, denk ik dat hij binnenkomt.'

'Hoelang waren jullie getrouwd?' vraagt Evelien.

'Zesenvertig jaar,' zucht Olga. 'Ach kind, ik mag niet mopperen, we hebben samen veel mooie jaren gehad. Plakje cake? Vast wel, hè?' Zonder op Eveliens antwoord te wachten, snijdt ze een dikke plak af.

'Ik was net begonnen iets aan mijn vetrolletjes te doen. Ik heb het hele eind op de laagste ondersteuningsstand gefietst. Maar die cake ziet er verrukkelijk uit. Je bent toch niet jarig?' laat Evelien er geschrokken op volgen.

'Nee hoor. Dat is zomaar. Ik had gewoon te veel eieren. Van de week

in de supermarkt een doosje gehaald. Zes maar, hè, want ik ben maar alleen en met tien doe ik te lang. En gisteren stond mijn buurvrouw aan de deur met een mandje eieren. Lief hè?’

Evelien kijkt op haar horloge. Ze heeft nog tien minuten en gaat naast Olga zitten, die een hand door haar korte, grijze haar haalt. ‘Mijn burens, moet je weten, hebben een stuk of twintig scharrelkippen. Of eigenlijk hadden ze er twintig, nu zijn het er nog maar achttien, want laatst was er een vos die...’ Ze zwijgt als de deur opengaat en er een jongen binnenkomt. ‘Dag Pim,’ zegt ze. ‘Er is cake.’

Pim, de jongste voorlezer, groet verlegen terug en loopt door naar zijn postbakje, waar hij een briefje uit haalt. Zijn wangen kleuren als hij het leest.

‘Kijk eens hoe hij bloost. Hij heeft vast een mooi compliment gekregen,’ fluistert Olga.

‘Hij leest ook heel goed voor,’ zegt Evelien. Ze mag de jongen graag. Hij doet haar aan zichzelf denken. Toen ze zeventien was, zat ze ook het liefst met een boek in een hoek. Na Pim komt zijn vader binnen. ‘Morgen, dames. Ook weer present?’ Hij schenkt zichzelf een kopje koffie in, gaat zitten en hapt met smaak in de cake die Olga hem toeschuift.

‘Wat lezen jullie?’ vraagt Olga.

‘Ik heb een wandelboek,’ antwoordt Evelien. ‘Geen routes, maar het verslag van iemand die een lange wandeltocht maakt. Echt een mooi boek. Ik zou zelf bijna zin krijgen om met rugzak en wandelschoenen op pad te gaan.’

‘Van iemand die naar Santiago loopt?’ vraagt Pims vader. ‘Ik heb daar thuis een interessant boek over. Dat mag je wel lenen.’

‘Leuk, ja graag. Nee, dit is in Engeland en dat is maar goed ook, want ik spreek geen Spaans. Ik zou echt niet weten hoe je die Spaanse plaatsnamen moet uitspreken.’

‘Dat leer je wel,’ zegt Olga. ‘Mijn roman speelt in Nederland.’

‘Mijn thriller speelt in Londen,’ zegt Pims vader terwijl hij opstaat. ‘Ik ga beginnen.’

Dat is ook het sein voor Olga en Evelien om aan hun voorleesbeurt te beginnen. Pim is al in zijn studio verdwenen.

Voordat Evelien werkelijk begint met opnemen, leest ze een paar alinea's om haar stem op te warmen. Daarna nog even repeteren hoe ze terug moet spoelen en fouten moet herstellen. Leuker vrijwilligerswerk dan dit is er niet, denkt ze. Haar hoofdpersonen heeft ze rillend in hun tentje achtergelaten. Hun slaapzakken waren te dun, ze hadden honger en maar weinig geld. Ze weet dat er in de volgende hoofdstukken een meevallertje aan zit te komen, maar nu hebben ze het nog zwaar. Om in die sfeer te komen, leest ze eerst een paar bladzijden terug. Ze slikt, haalt adem en begint: *'Ik kroop nog dichterbij hem toe; hij bibberde...'*

Zich verheugend op haar volgende leesbeurt stapt ze ruim twee uur later weer op haar fiets. Het boek is bijna uit. Fijn. Het is een mooi boek en ze wil het graag vlug met haar luisteraars delen. Dat ze dat zo voelt, zal ze nooit tegen iemand zeggen, maar zo ziet ze dat wel. Ergens thuis, in een huiskamer, zit er straks iemand achterovergeleund naar haar verhaal te luisteren en die persoon is benieuwd hoe het verdergaat. En het is aan haar om de kou, de spierpijn, de vermoeide voeten, de zwaarte van de rugzak en de weersomstandigheden van de wandeltocht goed over te brengen. Maar soms is het wel lastig om de juiste balans te vinden tussen het sec lezen van de woorden en het overbrengen van de sfeer van het verhaal. Dat is iets waar ze op moet letten. Ze kan zich helemaal inleven in een verhaal en dat is niet altijd goed. Zoals bij dit verhaal, waarbij de hoofdpersoon zorgen heeft over de smalle beurs en piekert over een oplossing. Terwijl ze aan het lezen was, besepte ze dat ze te somber was en te vaak zuchtte, en ze moest het fragment een paar keer overdoen voordat het goed was. De tekst is het belangrijkste, zij is alleen maar een instrument.

Ze blijft over het boek nadenken. Het leven van de hoofdpersoon ging ineens een heel andere kant op. In gewone, compleet verzonden verhalen gebeurt dat vaak, maar dit is autobiografisch en het meeste is dus echt gebeurd.

Een onverwachte ommekeer in haar leven, hoe zou ze daarmee omgaan? Tot nu toe verloopt haar leven volgens het gebruikelijke stramien: geboren in een middelgroot dorp als oudste kind van een middenstandsgezin. Zeven minuten eerder dan haar broer Frank, en dat vindt hij nog altijd niet leuk, bedenkt ze grinnikend. Op de basisschool hoorden ze allebei bij de betere leerlingen, en op het vwo deden ze het ook niet slecht. Ze zijn beiden gezegend met een goed stel hersens en ook qua uiterlijk lijken ze op elkaar, al is Frank groter dan zijzelf. Hij heeft ook het golvende zwarte haar en de donkere ogen dat het restje Italiaans bloed van hun moeder met zich meebrengt. Maar met het uiterlijk houdt de gelijkenis op. Qua karakter zijn ze totaal verschillend. Frank maakte, nog voor hij zijn diploma werkelijk op zak had, al plannen voor een jaartje backpacken in Australië.

‘Ga mee,’ had hij gezegd. ‘Nog een jaartje jong zijn voor het serieuze leven begint.’

‘Ik weet niet of dat iets voor mij is,’ had ze geantwoord. ‘Het is zo ver...’

‘Dat is net het leuke! Avontuur. Groot. Weids. Uitgestrekt.’

Ze denkt er nog altijd met gemengde gevoelens aan terug. Hoe zou haar leven er nu uitzien als ze was meegegaan?

Hij vond het jammer dat ze niet mee wilde. ‘Kom op zus, waarom niet? We zijn toch met zijn tweeën,’ betoogde hij. ‘Of eigenlijk zijn we dan met zijn vijven, want ik weet dat Wouter en twee meiden, Amber en Sterre, ook plannen hebben.’

Evelien zucht. Het was een eenzaam jaar geweest. En toen hij terug was, was het anders. In Australië raakte hij bevriend met Amber en die relatie was in Nederland uitgegroeid tot een serieus partnerschap. Sterre, Ambers vriendin, was in Australië gebleven om te studeren, en Wouter... Bij het denken aan zijn naam voelt ze weer het welbekende schokje. Vroeger was dat een o-ik-wil-hem-zien-schokje, nu is dat een ik-wilde-dat-ik-hem-nooit-ontmoet-had-schokje. Hoe had ze ooit verliefd op hem kunnen zijn?

Ze rilt. Wouter was bij Geelen in de winkel. Omdat hij wilde weten of ze daar nog werkt?

Ze duwt de gedachte aan alles wat met Wouter te maken heeft naar een uithoekje van haar brein, daar waar de dingen zitten die ze wil vergeten.

Na zijn jaar *down under* ging Frank geschiedenis studeren. Evelien had toen haar propedeuse van de opleiding tot optometrist al binnen. Een buitenstaander zal haar leven als saai en standaard beschrijven. Blijven werken op je stageplaats is natuurlijk ook niet echt opwindend, maar voor haar is het prima zo. De afwisseling tussen de twee banen die ze heeft, bevalt haar goed.

Bij een rood verkeerslicht stapt ze af.

Ook woont ze fijn, en al vindt Frank dat ze veel te dicht bij papppie en mammie woont, daar is ze het niet mee eens. Haar ouders zijn lieve mensen, het is handig om naast de zaak te wonen en het voelt gewoon goed een schakel in het familiebedrijf te zijn.

‘Hé, slaapkop!’ Iemand schreeuwt naar haar. Evelien schrikt. Het licht is op groen gesprongen.

‘Sorry,’ roept ze terug en rijdt snel verder, maar nu met haar gedachten bij het verkeer.

Het is een gewone zaterdagmiddag, maar er zijn toch veel mensen op de been. Dat belooft een goede dag voor meneer Geelen te worden.

Op de stoep voor de optiek staat mevrouw Geelen met iemand zonnebrillen te testen. ‘Probeer deze eens bij daglicht. Misschien kijken bruine glazen prettiger?’ zegt ze, een jonge vrouw een andere bril aanreikend. ‘Deze geeft ook een goede uv-bescherming en hij heeft een lichtabsorptie van vijfenzeventig. Evelien,’ gaat ze door, ‘goed dat je er bent, we hebben je nodig.’

‘Hoe staat hij mij?’ vraagt de vrouw.

‘Dit is een echte kwaliteitsbril, die gaat jaren mee,’ hoort Evelien mevrouw Geelen antwoorden terwijl ze haar fiets afsluit. ‘We kijken zo meteen in de spiegel.’

Vanuit haar ooghoek werpt Evelien een blik op de jonge vrouw, die ongeveer van haar leeftijd is. Een vlotte, moderne meid, ze draagt schoenen van de nieuwe herfstcollectie. Die doet geen jaren met een bril.

‘Hij staat je leuk,’ mengt ze zich in het gesprek. Ze spreekt het meisje bewust met *je* aan, in plaats van het beleefde, maar afstandelijke *u* dat meneer Geelen altijd gebruikt. ‘Kleurt mooi bij je haar.’

‘Ja hè? Of toch deze?’ Ze pakt een andere bril uit de handen van mevrouw Geelen en zet hem op. Mevrouw Geelen snuift, maar zegt niets.

Oei, denkt Evelien. ‘Die staat ook mooi, maar die van net past beter op je neus.’

Ze wendt zich naar mevrouw Geelen. ‘Vindt u niet, mevrouw?’ Na die woorden draait ze zich om en loopt vlug de winkel binnen, waar meneer Geelen met iemand aan de kassa staat en een moeder met een zontje de kindermonturen staat te bekijken.

‘Ik kom zo,’ zegt ze, in het algemeen. ‘Even mijn handen wassen.’ Ze veegt een losse haarlok achter haar oor, wast vlug haar handen en gaat de winkel binnen, waar de moeder liefkozend haar hand op het hoofdje van het kind legt. ‘Toni heeft een lui oogje en daar krijgt hij een bril voor en die mag hij zelf uitzoeken, hè knul?’ Daarna wijst ze naar meneer Geelen. ‘Hij heeft hem al nagekeken; hier zijn de papieren van de oogarts.’

Evelien bekijkt de papieren en laat zich op haar hurken zakken. Verlegen kruipt Toni achter de benen van de moeder. ‘Vind je het spannend, Toni? Dat is het ook. We gaan een stoere bril voor je uitzoeken en dan komt het goed. Hoe oud ben je, weet je dat?’

‘Ik ben al vijf,’ klinkt het trots.

Ze knikt tevreden. Met vijf is Toni echt nog jong genoeg om aan zijn oogje geholpen te worden. Samen met Toni en zijn moeder zoekt ze een leuk, goed passend montuur uit dat tegen een stootje kan, terwijl ze vanuit haar ooghoek ziet hoe de jonge vrouw voor de spiegel tussen de beide zonnebrillen blijft twijfelen. Mevrouw Geelen zegt amper iets, onhandig en stijfjes staat ze erbij. Evelien bijt op haar lippen, ze zou willen herhalen wat ze net ook al zei, dat ze allebei leuk staan, maar dat de ene net iets beter past dan de andere.

Alsof de jonge vrouw haar gedachten kan lezen, wendt ze zich naar Evelien. ‘Zal ik toch deze maar nemen?’

‘Dat is een goede keus,’ knikt Evelien, zonder zich iets aan te trekken van de zure blik van mevrouw Geelen. Meteen daarna richt ze haar aandacht weer op Toni. ‘Vind jij de blauwe het mooist?’ vraagt ze aan het kind.

Liefde op het eerste... gehoor

Lex is op zijn zevende bijna volledig blind geworden na een auto-ongeluk. Nu hij 22 is, woont hij voor het eerst op zichzelf, zonder de hulp van zijn bezorgde moeder. In zijn vrije tijd luistert hij graag naar luisterboeken. De stem van voorlezer Evelien raakt hem enorm en hij zoekt contact met haar.

Maar het wordt al snel duidelijk dat Eveliens leven ook niet over rozen gaat. Ze moet een belangrijke carrièrekeuze maken, haar ex-vriend is uit de gevangenis en zoekt haar op, en ze zit met een vervelend geheim...

Kunnen Lex en Evelien elkaar vinden, of maakt de liefde niet alleen blind, maar ook doof?

Het hart heeft een eigen stem is een bijzonder verhaal over je hart volgen, en hoe moeilijk dat kan zijn als één verkeerde beslissing uit het verleden je achtervolgt. Van **Marleen Schmitz** verschenen eerder onder andere *Geen weg terug* en *Het gouden lint*.

ISBN 978 90 2054 573 9 NUR 344

9 789020 545739

www.romanserie.nl

Z&K